

William

FEBRUARI 1960 – DECEMBER 1978

De eerste zes dagen van zijn leven was William Waters geen enig kind. Hij had een drie jaar oudere zus, de roodharige Caroline. Er waren filmpjes zonder geluid met Caroline, waarin Williams vader leek te lachen, iets wat William nooit zou meemaken. In die filmpjes had zijn vader een open gezicht en het kleine roodharige meisje dat haar jurk over haar gezicht trok en giechelend rondjes rende, was daar blijkbaar de oorzaak van. Caroline kreeg koorts en moest veel hoesten terwijl William en zijn moeder na diens geboorte nog in het ziekenhuis waren. Toen ze thuiskwamen, leek het meisje aan de beterende hand maar hoestte nog steeds heel erg en een van de daaropvolgende ochtenden vonden haar ouders haar dood in haar ledikant.

Williams ouders spraken tijdens Williams jeugd nooit over Caroline. Op het bijzettafeltje in de woonkamer stond één foto van haar, die William zo nu en dan bezocht om zich ervan te verzekeren dat hij inderdaad een zus had gehad. Het gezin verhuisde naar een huis met blauwe dakpannen aan de andere kant van Newton, een voorstad van Boston, en in dat huis was William enig kind. Zijn vader maakte als accountant lange werkdagen in de stad. Williams moeder rookte sigaretten en dronk bourbon in de woonkamer, soms alleen en soms met een buurvrouw. Ze had een hele verzameling geplooid schorten die ze tijdens het koken droeg en raakte geagiteerd als er vlekken op kwamen.

‘Misschien moet je ze niet dragen als je aan het koken bent,’ zei William op een dag toen zijn moeder zich met een rood

gezicht en op het punt van tranen druk maakte over een jusvlek op de stof. 'Je kunt ook een theedoek achter je riem stoppen zoals mevrouw Kornet doet.'

Zijn moeder keek naar hem alsof hij Grieks sprak.

William zei: 'Mevrouw Kornet van hiernaast? Een theedoek?'

Op zijn vijfde liep William de meeste middagen met een basketbal naar het nabijgelegen park, want basketbal was, in tegenstelling tot honkbal of American football, een sport die hij alleen kon spelen. Er was een verwaarloosd basketbalveldje waar meestal wel een basket vrij was en hij urenlang balde en deed alsof hij bij de Celtics speelde. Bill Russell was zijn favoriet, maar om Russell te kunnen zijn had je iemand anders nodig om te blokken of tegen te verdedigen. Sam Jones was de beste schutter, dus speelde William meestal Jones. Hij probeerde de geweldige schoten van de *shooting-guard* te imiteren en in zijn fantasie waren de bomen om het veld juichende fans.

Op een middag toen hij tien jaar oud was, kwam hij bij het veldje aan en bleek dat bezet te zijn. Jongens, een stuk of zes van ongeveer zijn leeftijd, renden met een bal achter elkaar aan tussen de twee baskets. Hij wilde al omdraaien, maar een van de jongens riep: 'Hé, doe je ook mee?' En toen, zonder op Williams antwoord te wachten: 'Jij zit in het blauwe team.' Binnen enkele seconden ging William helemaal in het spel op, zijn hart ging wild tekeer. Iemand gooide de bal naar hem en hij gooide hem meteen weer terug, bang om te schieten en te missen en te horen te krijgen dat hij er niets van bakte. Een paar minuten later werd het spel abrupt afgebroken omdat iemand naar huis moest en verdwenen de jongens in verschillende richtingen. William liep naar huis, zijn hart nog luid bonzend in zijn borstkas. Daarna waren de jochies zo nu en dan op het veld als hij er aankwam met zijn bal. Er zat nooit logica in wanneer ze verschenen, maar ze gebaarden altijd dat hij mee moest komen doen alsof hij een van hen was. Dit bleef William verrassend vinden. Kinderen en volwassenen hadden altijd langs hem heen gekeken alsof hij onzichtbaar was. Zijn ouders keken amper naar hem. Hij had

dit geaccepteerd en vond het begrijpelijk, hij was tenslotte saai en makkelijk te vergeten. Zijn voornaamste eigenschap was fletsheid; hij had zandkleurig haar, lichtblauwe ogen en de heel bleke huid die mensen van Engelse en Ierse afkomst deelden. Vanbinnen, zo wist William, was hij al even oninteressant en kleurloos als zijn uiterlijk. Op school sprak hij nooit en niemand speelde met hem. Maar de jongens op het basketbalveld gaven hem de kans om voor het eerst ergens deel van uit te maken zonder te hoeven praten.

In het laatste jaar van de basisschool zei zijn gymleraar: ‘Ik zie je ’s middags buiten basketballen. Hoe lang is je vader?’

William staarde de man niet-begrijpend aan. ‘Weet ik niet. Normale lengte?’

‘Oké, dan word je waarschijnlijk een pointguard. Dan moet je aan je balgevoel werken. Ken je Bill Bradley? Die klungelige vent bij de Knicks? Als kind tapete hij een stuk karton aan zijn bril zodat hij niet naar beneden kon kijken, zijn voeten niet kon zien. En dan dribbelde hij over de stoep heen en weer met die bril op. Het zag er ongetwijfeld niet uit, maar hij kreeg er een heel strak balgevoel van. Hij voelt perfect aan hoe de bal zal stuiten en weet zonder ernaar te kijken altijd waar hij is.’

Met gonzend lijf sprintte William die middag naar huis. Dit was de eerste keer dat een volwassene rechtstreeks naar hem had gekeken – hem had opgemerkt, en had opgemerkt wat hij deed – en de aandacht bracht hem in paniek. Hij kreeg een niesaanval toen hij achter in zijn ladekast op zoek was naar een speelgoed-bril. Hij ging tweemaal naar de wc voordat hij zorgvuldig een rechthoekig stuk karton aan de onderkant van de bril vastplakte.

Als William zich ziek of vreemd voelde, was hij altijd bang dat hij doodging. Minstens één keer per maand kroop hij na schooltijd onder de dekens in de overtuiging dat hij ongeneeslijk ziek was. Hij zei het niet tegen zijn ouders, want ziek zijn was verboden bij hem thuis. Vooral hoesten werd als een afschuwelijk verraad gezien. Als William verkouden was, mocht hij van zichzelf alleen in zijn kast hoesten met de deur dicht, met zijn

gezicht in zijn schooloverhemden om het geluid te dempen. Hij was zich bewust van dat bekende gekriebel tussen zijn schouders en in zijn achterhoofd terwijl hij naar buiten rende met de bal en de bril. Maar hij had nu geen tijd om ziek te zijn, geen tijd om bang te zijn. Dit voelde alsof het laatste stukje van zijn identiteit op zijn plek viel. De jongens op het veldje hadden hem erkend en de gymleraar ook. William had zelf misschien geen idee wie hij was, maar de wereld had het hem verteld: hij was basketballer.

De gymleraar gaf hem extra tips waarmee William nog meer handigheid ontwikkelde. ‘Bij het verdedigen moet je ze wegduwen met je schouder en je achterste. Dat zien scheidsrechters niet als overtreding. Trek sprintjes, zorg dat je snel start zodat je dribbelend je man voorbijkomt.’ William werkte ook aan zijn passes, om de beste spelers in het park te kunnen aanspelen. Hij wilde zijn plekje op het veld behouden en wist dat hij van waarde was wanneer hij de andere jongens beter maakte. Hij leerde waar hij moest lopen om ruimte te maken voor de schutters. Hij zette *screens* zodat ze hun favoriete schot konden nemen. De jongens sloegen William op de rug na een succesvolle aanval en ze wilden hem altijd in hun team. Deze acceptatie nam een deel weg van de angst die hij vanbinnen meedroeg. Op het basketbalveld wist hij wat hij moest doen.

Toen William in de bovenbouw van de middelbare school zat, was hij goed genoeg om voor zijn school uit te komen. Hij was een meter zevenenzeventig en speelde op de positie van de pointguard. Uren oefenen met de bril had zijn vruchten afgeleverd: hij was met afstand de beste dribbelaar van het team, en hij had een goed *midrange* jumpshot. Hij had hard aan zijn rebound gewerkt, wat het balverlies van zijn team compenseerde. Passen was nog steeds Williams sterkste punt en zijn teamgenoten wisten dat ze betere wedstrijden speelden als hij in de basis stond. Hij was de enige vijftienjarige in het schoolteam, dus als zijn teamgenoten bier dronken in de kelder van wiens ouders maar een oogje dicht wilden knijpen, werd William nooit uitgenodigd. Zijn teamgenoten waren geschokt, iedereen was geschokt, toen

hij in de zomer dertien centimeter groeide. Eenmaal begonnen met groeien, leek zijn lichaam niet meer in staat ermee op te houden en tegen het einde van de middelbare school was hij twee meter vier. Hij kon de groei niet bijhouden met eten en werd dus schrikbarend mager. Zijn moeder keek angstig wanneer hij elke ochtend de keuken binnen kwam slingeren en gaf hem een snack aan zodra hij bij haar in de buurt kwam. Ze leek te denken dat zijn spichtigheid haar een slechte naam zou bezorgen omdat het haar taak was hem te voeden. Zijn ouders kwamen weleens naar zijn basketbalwedstrijden, maar slechts heel sporadisch. Dan zaten ze beleefd op de tribune en leek het alsof ze niemand in het veld kenden.

Zijn ouders waren er niet bij toen William voor een rebound ging en in de lucht een duw kreeg. Zijn lijf draaide tijdens zijn val en hij landde ongelukkig op zijn rechterknie. Het gewricht ving de hele impact en zijn hele gewicht op. Hij hoorde een geluid uit zijn knie komen en daarna kwam er een mist opzetten. Zijn coach, die maar twee standen had – schreeuwen of mompelen – schreeuwde in zijn oor: ‘Gaat het, Waters?’ William reageerde doorgaans op zowel het geschreeuw als het gemompel door zijn antwoord als vraag te formuleren. Hij voelde zich nooit zeker genoeg om iets te beweren. Hij schraapte zijn keel. De mist om hem heen en in hem was dik en doorweven met pijn die vanuit zijn knie uitstraalde. Hij zei: ‘Nee.’

Hij bleek zijn knieschijf te hebben gebroken, wat betekende dat hij de laatste zeven weken van zijn een-na-laatste jaar zou missen. Williams been werd met gips gefixeerd en hij liep twee maanden met krukken. Voor het eerst sinds zijn vijfde levensjaar kon hij niet basketballen. Hij zat op de bureaustoel in zijn kamer en gooide propfen papier in de prullenbak bij de verste muur. De mist die tijdens het blesseren was neergedaald, bleef. Zijn huid voelde klam en koud. De arts had gezegd dat hij volledig zou herstellen en in zijn laatste jaar weer zou kunnen spelen, maar toch voelde William elke minuut van de dag lichte paniek. De tijd deed ook raar. Het voelde alsof hij voor altijd in dit gips,

op deze stoel, in dit huis vastzat. Hij begon te denken dat hij dit niet trok, niet langer in dit gebroken lichaam kon zijn. Hij dacht aan zijn zus, aan het feit dat Caroline weg was. Hij dacht aan haar weg-zijn dat hij niet begreep, maar terwijl de wijzer van de ene minuut naar de volgende kroop, wenste hij dat hij ook weg was. Buiten het basketbalveld had hij geen nut. Niemand zou hem missen. Als hij verdween, zou het zijn alsof hij nooit had bestaan. Niemand sprak over Caroline en niemand zou het nog over hem hebben. Pas toen Williams been eindelijk werd bevrijd uit het gips en hij weer kon rennen en schieten, ebden de mist en gedachten aan verdwijnen weg.

Dankzij zijn redelijke cijfers en belofte als basketballer kreeg William een handjevol beurzen aangeboden van universiteiten met basketbalteams in de eerste divisie. Hij was er dankbaar voor, omdat zijn ouders nooit hadden gezegd dat ze voor zijn opleiding zouden betalen en omdat hij het opvatte als belofte dat hij gegarandeerd zou basketballen. William wilde weg uit Boston – hij was nooit meer dan honderdvijftig kilometer bij de stad vandaan geweest –, maar de moerassige hitte van het zuiden gaf hem de kriebels, dus accepteerde hij een beurs van Northwestern University in Chicago. Eind augustus 1978 gaf hij op het treinstation zijn moeder een afscheidskus en schudde zijn vader de hand. Met zijn hand in die van zijn vader had William de vreemde gedachte dat hij zijn ouders misschien nooit meer zou zien, dat ze maar één kind hadden gehad en dat hij dat niet was geweest.

Tijdens zijn studie neigde William bij het kiezen van zijn vakken naar geschiedeniscolleges. Hij had wat hij voelde als gapende gaten te vullen in zijn kennis van hoe de wereld in elkaar stak en dacht dat de geschiedenis de antwoorden had. Hij besepte dat het academische onderwerp naar ongelijksoortige gebeurtenissen keek en een patroon vond. Als dát gebeurde, dan volgde dát daaruit. Niets was volledig willekeurig en daarom kon je een lijn trekken van de moord op een Oostenrijkse hertog naar een

wereldoorlog. Het studentenleven was te nieuw om voorspelbaar te zijn en William had moeite een vorm van balans te vinden toen hij werd geconfronteerd met uitgelaten studenten die in de lawaaierige gang van zijn studentenhuus hun hand naar hem opstaken voor een high five. Hij deelde zijn dagen op in studeren in de bibliotheek, trainen op het basketbalveld en colleges bijwonen. Op elk van die locaties wist hij wat hij moest doen. Hij liet zich in de collegezaal op een stoel zakken, sloeg zijn collegeblok open en voelde zijn lichaam inzakken van opluchting als de professor begon te praten.

William merkte zelden andere studenten op tijdens colleges, maar Julia Padavano viel op in zijn seminar Europese geschiedenis omdat haar gezicht leek te worden verlicht door verontwaardiging en omdat ze de professor – een oudere Engelsman die altijd een heel grote zakdoek opgepropt in zijn vuist hield – gek maakte met vragen. Haar lange, krullende haar schoof als een gordijn langs haar heldere gezicht terwijl ze dingen zei als: ‘Professor, ik zou wel willen weten welke rol Clementine in dit alles had. Is het niet zo dat ze Churchills belangrijkste adviseur was?’ Of: ‘Kunt u het coderingssysteem uit de oorlogstijd uitleggen? Ik bedoel, hoe het precies werkte? Ik zou graag een voorbeeld willen.’

William zei nooit iets in de les en maakte geen gebruik van de contacturen van de professoren. Hij geloofde dat het de rol van de student was om zijn of haar mond te houden en zo veel mogelijk kennis tot zich te nemen. Hij deelde de mening van de professor over het meisje met de krullen, namelijk dat haar regelmatige onderbrekingen en vragen, hoewel William ze vaak interessant vond, onbeleefd waren. Een serieus college bestond uit luisterende studenten en een professor die wijsheid verschaftte in een zorgvuldig uitgerold tapijt van woorden. Dit meisje prikte gaten in dat tapijt alsof ze niet eens wist dat het bestond.

William schrok op een middag na college toen ze bij zijn elleboog verscheen en zei: ‘Hallo. Ik ben Julia.’

‘William. Hoi.’ Hij moest zijn keel schrapen. Het kon weleens

het eerste zijn wat hij die dag had gezegd.

Het meisje keek hem met grote, ernstige ogen aan. Hij zag dat er honingkleurige lokken in haar bruine haar verschenen als het zonlicht erop viel. Ze leek verlicht te worden, vanbuiten en vanbinnen.

‘Waarom ben jij zo lang?’

Het was niet ongewoon dat iemand een opmerking maakte over Williams lengte. Hij begreep dat zijn formaat een verrassing was als hij een ruimte binnenkwam en de meeste mensen zich geneigd voelden iets te zeggen. Meerdere keren per week hoorde hij: ‘Is het koud daarboven?’

Maar Julia keek wantrouwig toen ze de vraag stelde en dat maakte hem aan het lachen. Hij hield stil op het pad dat de binnenplaats kriskras doorkruiste en dus stond zij ook stil. William lachte maar zelden en zijn handen tintelden alsof hij zojuist was ontwaakt uit een slaap waarin hij zuurstofgebrek had gehad. Het voelde vooral als aangenaam gekietel. Later zou hij terugkijken en weten dat dit het moment was waarop hij voor haar viel. Of beter gezegd, het moment waarop zijn lichaam voor haar viel. Midden op de binnenplaats trok de aandacht van een specifiek meisje gelach uit elk hoekje en gaatje van zijn binnenste. Williams lijf, moe en verveeld door zijn weifelachtige geest, moest vuurwerk afsteken in zijn zenuwen en spieren om hem erop te attenderen dat er iets belangrijks plaatsvond.

‘Waarom lach je?’ vroeg ze.

Het lukte hem om grotendeels te bedaren. ‘Wees alsjeblieft niet beledigd.’

Ze knikte ongeduldig. ‘Dat ben ik ook niet.’

‘Ik weet niet waarom ik zo lang ben,’ zei hij, hoewel hij heimelijk geloofde dat hij zijn lengte had afgedwongen. Een serieuze basketbalspeler moest minstens boven de een meter negentig zijn en William had dat zo graag gewild dat hij op de een of andere manier de genetica had getart. ‘Ik zit in het basketbalteam van de universiteit.’

‘Dan maak je er in elk geval een deugd van,’ zei ze. ‘Misschien

kom ik wel een keer bij een wedstrijd kijken. Ik interesseer me niet zo voor sport, en ik kom alleen naar de campus voor colleges.’ Ze zweeg even en zei toen snel, alsof ze zich schaamde: ‘Ik woon thuis om geld te besparen.’

Julia zei dat hij haar telefoonnummer op zijn collegeblok moest schrijven, en voor ze wegliep had hij ermee ingestemd haar de volgende avond te bellen. Het was enigszins irrelevant of hij voor haar was gevallen of niet, want midden op de binnenplaats leek deze jonge vrouw te hebben besloten dat ze een stel zouden vormen. Later zou ze hem vertellen dat ze wekenlang naar hem had zitten kijken tijdens college en het haar wel had aangestaan hoe oplettend en serieus hij was. ‘Niet zo onnozel, zoals de andere jongens,’ zei ze.

Zelfs nadat hij Julia leerde kennen nam basketbal nog steeds het grootste deel van Williams tijd en gedachten in beslag. In het team van zijn middelbare school was hij de beste speler geweest, op Northwestern ontdekte hij tot zijn ontzetting dat hij tot een van de zwakkeren behoorde. In dit team was zijn lengte niet genoeg om hem te laten uitblinken en de andere jongens waren sterker dan hij. De meesten van hen deden al een paar jaar aan gewichtheffen. William was in paniek omdat hij niet had geweten dat hij dat had moeten doen. Hij werd makkelijk opzijgeduwd en omvergelopen tijdens de training. Hij begon vóór de trainingen naar het krachthonk te gaan en bleef nog tot laat op het veld om schoten te oefenen uit verschillende hoeken. Hij had altijd trek en bewaarde extra boterhammen in zijn jaszakken. Hij beseftte dat zijn rol in dit team waarschijnlijk weer als ‘lijmmannetje’ zou zijn. Hij was goed genoeg in passen, schieten en verdedigen om zich nuttig te maken, ook al was hij geen begaafd atleet. Zijn meest waardevolle eigenschap was dat hij zelden fouten maakte op het veld. ‘Hoog basketbal-IQ, maar geen sprongkracht,’ hoorde William een van de coaches over hem zeggen toen die niet wist dat hij binnen gehoorsafstand was.

Voor zijn beurs moest hij een taak oppakken op de campus en uit een lijst van mogelijkheden koos hij er een die plaatshad

in het sportcomplex omdat dat handig was voor basketbal. Hij meldde zich op het afgesproken tijdstip bij de wasserette in de kelder van het enorme gebouw, waar hij werd geconfronteerd met een magere vrouw met een groot afrokapsel en een bril. Ze schudde haar hoofd en zei: 'Je bent hier verkeerd. Zeiden ze dat je hier moest zijn? Witte jongens wassen niet. Jij moet naar de bibliotheek of de recreatieruimte. Toe maar.'

William keek de lange, smalle ruimte in. Er stond een rij van wel dertig wasmachines langs de ene muur en dertig drogers langs de andere. Het was waar dat voor zover hij kon zien verder niemand anders wit was.

'Maakt dat uit dan?' vroeg hij. 'Ik wil dit doen. Alstublieft.'

Ze schudde weer haar hoofd en haar bril wiebelde op haar neus, maar voordat ze iets kon zeggen, sloeg iemand William op de rug en zei een zware stem zijn naam. Hij draaide zich om en zag een van de andere eerstejaars van het basketbalteam, een sterke powerforward genaamd Kent. Kent had bijna de tegenovergestelde set aan basketbalcompetenties van William: hij was een geweldige atleet die veelvuldig dunkte, scoorde en elke minuut dat hij in de wedstrijd was er vol voor ging, maar hij schatte het spel soms verkeerd in, veroorzaakte veelvuldig balverlies en wist nooit zijn positie te vinden bij het verdedigen. De coach hield zijn hart vast als hij toekeek hoe Kent door het veld rende, waarschijnlijk duizelend van het verschil tussen het fysieke potentieel van de jongeman en zijn snelle, grillige spel.

'Hé man,' zei Kent. 'Kom je hier ook werken? Ik kan hem wel laten zien wat hij moet doen als u dat goedvindt.' Kent zond de strenge vrouw een brede, charmante glimlach toe.

Dat vermurwde haar en ze zei: 'Oké, goed dan. Als jij ervoor zorgt dat ik geen last van hem heb, doe ik alsof hij er niet is.'

Vanaf dat moment zorgden William en Kent dat hun werkroosters synchroon liepen zodat ze naast elkaar konden werken. Ze wisten honderden handdoeken en de tenues van alle schoolteams. Footballtenues waren het ergst, vanwege de stank en hardnekkige grasvlekken waarvoor je een speciaal bleekmiddel

in de stof moest wrijven. De twee jongens ontwikkelden een ritme bij elk onderdeel van het wasproces, en met de focus op timing en efficiëntie voelde het werk als een uitbreiding van de basketbaltraining. Ze gebruikten de tijd om tactieken te analyseren en te bedenken hoe hun team beter kon worden.

Op een middag legde William terwijl ze een gigantische stapel handdoeken aan het opvouwen waren uit: ‘Het gaat dus zo: om te beginnen een pass van de guard naar de forward, dan komt de andere forward vanuit een *in-out* vanaf de achterlijn en zet een screen op de guard, die snijdt eroverheen en past naar de center.’ Hij zweeg even om zich ervan te verzekeren dat Kent hem kon volgen. ‘Als de pass naar de center gaat, stapt de forward naar de hoek en rolt de andere forward af en zet een screen op de guard die op de *weak side* staat.’

‘Screen het screen.’

‘Precies, en als de center naar de forward past, herhaalt de aanval zich tot iemand vrijkomt.’

‘Te voorspelbaar! De coach wil dat we steeds hetzelfde...’

‘Maar als we het goed doen, kan de verdediging er weinig tegen beginnen, ook al weten ze wat er gaat gebeuren, helemaal als we...’

‘Jongens,’ zei de man bij de droger naast hen, ‘weten jullie dat jullie abracadabra praten? Ik bedoel, ik kijk basketbal, maar ik heb geen idee waar jullie het over hebben.’

Kent en William grijnsden naar hem. Na hun dienst gingen ze naar boven naar de sportschool, waar het twintig graden koeler was, en oefenden schoten op de basket.

Kent kwam uit Detroit, had een duidelijke mening over alle NBA-spelers en -teams en onderbrak zijn zinnen vaak om te lachen om een van de domme grapjes die je in de kleedruimte als papieren vliegtuigjes om de oren vlogen. Tijdens de training kreeg hij regelmatig de wind van voren van de coach wegens uitsloverij, waarvoor Kent zijn excuses aanbood zonder te kunnen voorkomen dat hij het vijf minuten later weer deed. ‘Denk om de basis!’ brulde de coach telkens weer.

Hij beweerde verwant te zijn aan Magic Johnson, die in het laatste jaar van Michigan State zat en werd gezien als ongetwijfeld de eerste keus bij de *draft* voor de NBA. Kent maakte zo makkelijk vrienden – iedereen mocht hem graag – dat William zich afvroeg waarom hij ervoor koos tijd met hém door te brengen. Het enige wat William kon bedenken was dat Kent leek te genieten van zijn zwijgzaamheid als mogelijkheid om hun vriendschap te managen. Meestal was Kent degene die praatte, en pas geleidelijk begon William te beseffen dat hij persoonlijke verhalen deelde zodat William dat ook zou doen. Na over de leukemie van Kents grootmoeder te hebben gehoord, waar iedereen in de familie door was overvallen – blijkbaar had ze beweerd dat ze het eeuwige leven had en was ze zo’n krachtige persoonlijkheid geweest dat iedereen haar geloofde –, vertelde William aan Kent dat hij tot dan toe pas één brief met zijn ouders had uitgewisseld en dat hij op de campus zou blijven tijdens de kerstvakantie.

Na een lange trainingsavond, terwijl ze langzaam over de stille binnenplaats liepen, hun spieren verkramppt van vermoeidheid, zei Kent: ‘Soms moet ik mezelf eraan herinneren dat het niet uitmaakt of de coach me op de bank zet en me uitfoetert omdat hij mijn prachtige spel niet waardeert. Ik ga toch medicijnen studeren. Hij kan me mijn toekomst niet afnemen.’

William was verrast. ‘Wil je arts worden?’

‘Absoluut. Ik weet nog niet hoe ik het collegegeld moet betalen, maar dat komt nog wel. Wat ga jij hierna doen?’

William voelde dat hij koude vingers had. Het was begin november, en bij het inademen voelde de lucht ijzig koud in zijn longen. Hij had nooit nagedacht over het leven na zijn studie; hij was zich ervan bewust dat hij met opzet zijn blik niet op de toekomst richtte. William wilde ‘basketballen’ zeggen, maar hij was niet goed genoeg om er zijn carrière van te maken. Dat Kent de vraag stelde, bevestigde dat hij ook niet dacht dat William goed genoeg was.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde William.

‘Dan gaan we daar eens over nadenken,’ zei Kent. ‘Je hebt talenten. Er is nog tijd zat.’

Heb ik talenten? dacht William. Hij was zich er niet van bewust dat hij talenten buiten het basketbalveld bezat.

Op een vrijdagavond begin december bezocht Julia een van zijn basketbalwedstrijden en toen William haar opmerkte op de tribune werd zijn zicht wazig en leed hij spontaan balverlies. ‘Hé,’ schreeuwde Kent, die langs hem heen rende over het veld. ‘Wat was dat nou?’ Bij het verdedigen maakte William twee onderscheppingen die het momentum van de wedstrijd ten gunste van de Wildcats veranderde. Bij de aanval maakte hij op de kop van de bucket een bouncepass naar een vrijstaande schutter in de hoek. Kent kraaide vlak voor het einde van de eerste helft: ‘Ik weet het! Je hebt hier een meisje zitten! Waar is ze?’

Na de wedstrijd – de Wildcats wonnen en William speelde zijn beste minuten van de eerste seizoenshelft – klom hij de tribune op om Julia te spreken. Pas toen hij dichterbij kwam, zag hij dat ze er met drie andere meisjes zat die op haar leken, allemaal met dezelfde onstuimige krullen tot op de schouders.

‘Dit zijn mijn zussen,’ zei Julia. ‘Ik heb ze meegenomen om je te scouten. Dat is toch basketbaltal?’

William knikte en met de ogen van de vier meisjes op zich gericht was hij zich er plotseling van bewust hoe kort zijn sportbroekje was en hoe dun zijn hemd.

‘We hebben ervan genoten,’ zei een van de jonger uitziende zusjes. ‘Maar het zag er wel vermoeiend uit. Ik denk dat ik mijn hele leven niet zoveel heb gezweet als jij in die wedstrijd. Ik ben Cecelia en dit is mijn tweelingzusje Emeline. We zijn veertien.’

Emeline en Cecelia glimlachten vriendelijk naar hem en hij glimlachte terug. Julia en de zus aan de andere kant bestudeerden hem als juweliers die een edelsteen taxeerden. Als een van hen een horlogemakersloep uit haar tasje had gepakt en voor haar gezicht had gehouden, zou het hem niet hebben verbaasd.

Julia zei: ‘Je was zo sterk... op het veld.’

William kleurde en op Julia’s jukbeenderen verscheen ook

een blosje. Hij zag dat dit mooie meisje naar hem verlangde en kon zijn geluk niet op. Niemand had hem ooit gewild. Hij zou haar wel in zijn armen willen nemen waar haar zussen bij waren, waar het hele stadion bij was, maar zo'n vrijpostige daad lag niet in Williams aard. Hij was doorweekt van het zweet, en Julia sprak nu weer.

‘Dit is mijn zusje Sylvie,’ zei ze. ‘Ik ben de oudste, maar zij en ik schelen maar tien maanden.’

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei Sylvie.

Haar haar was een tint donkerder dan dat van Julia en ze was tengerder, met minder uitgesproken rondingen. Ze bleef William bestuderen, onderwijl straalde Julia als een pauw met gespreide veren. Terwijl hij daar stond, zag hij dat een van de knoopjes van Julia's blouse loskwam, te strak getrokken door haar ampele boezem. Hij ving een glimp op van haar roze beha voordat ze het beseftte en alles weer op zijn plek trok.

‘Hoeveel broers en zussen heb jij?’

Het was Emeline of Cecelia die dit vroeg. Ze waren niet identiek, maar voor William leken ze erg op elkaar. Dezelfde olijfkleurige tint, hetzelfde bruine haar.

‘Broers en zussen? Heb ik niet,’ antwoordde hij, hoewel hij natuurlijk aan de ingelijste foto van de roodharige peuter in de woonkamer van zijn ouders moest denken.

Julia wist al dat hij enig kind was – het was een van haar eerste vragen geweest tijdens hun eerste telefoongesprek –, maar de andere drie meisjes keken koddig geschokt.

‘Wat vreselijk,’ zeiden Emeline en Cecelia.

‘We moeten hem bij ons thuis uitnodigen voor het eten,’ zei Sylvie, en de andere meiden knikten. ‘Hij ziet er eenzaam uit.’

En zo had William na vier maanden op de universiteit zijn eerste vriendinnetje en een nieuwe familie.